

MOMCO

AŠ SAVĖS NEATPAŽĪSTU

BRIA HYINK

Kartais neatpažįstu savęs veidrodyje. Kalbu ne tik apie savo kūną, nors jis pasikeitė beveik visais įmanomais būdais.

Atrodo, kad manyje yra moteris, maldaujanti išleisti ją į laisvę; pasileisti plaukus; pliuškintis lapkričio jūroje, kad galėčiau šėlti joje, kad galėčiau drąsiai kalbėtis ir su nepažįstamais žmonėmis; nevaržomai užsimerkusi šokti virtuvėje prie vokų su sąskaitomis; būti laisva bei dažniau šypsotis ir juoktis.

Ne todėl, kad manau, jog motinystė prieštarauja mano tikrajam „aš“, bet veikiu motinystės krūvis, bemiegių naktų nuovargis ir suaugusios atsakomybė sunkiai beišlaiko duris, už kurių ją laikau užrakintą.

Kovoju, kad praverčiau duris ir vėl įsileisčiau šviesą - kad įsileisčiau ją į savo kasdienį ritmą, kad prisiminčiau, koks jausmas būti spontaniškai, romantiškai, nesiekiant visko kontroliuoti, kad galėčiau jaustis gyva, ir kad į šį nuotykį kartu su savimi pasiimčiau vaikus.

Noriu, kad jų atmintyje išlikčiau mama, mėgstančia užkandžius degalinėse, kuriuos perkame nesuskaičiuojamose spontaniškose kelionėse, o ne dėl to, kad esu įkyriai apsėsta kiekvienos kelionės tikslo smulkmenų. Noriu, kad mane prisimintų pagal pėdsaką paliktą žmonėse, ir dėl poelgių, pavyzdžiui, šokinėjimo per balas su džinsais. Noriu, kad jie matytų mane mylinčią gyvenimą, o ne tik logistiką.

Galbūt man tik reikia būti tik šiek tiek drąsesnei, kad galėčiau stipriau prastumdyti streso, mieguistumo ir abejonių savimi sargybinius, jog vėl galėčiau pamatyti ją, t. y. SAVĖ veidrodyje.

Pagal MOMCo medžiagą parengė Lietuvos šeimos centras 2024 m. liepos 26 d.

